

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 1962 година *

По съединени дела

31/62 - Milchwerke Heinz Wöhrmann & Sohn KG, Wesel/Rhein,

33/62 - Alfons Lütticke GmbH, Germinghausen/Westphalia,

ищци,

за които се явяват адв. Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch, Heinz Binder, адвокати в Хамбург, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Félicien Jansen, съдебен изпълнител, 21 rue Aldringer,

срещу

Комисията на Европейската икономическа общност,

ответник,

за която се явява г-н Hubert Ehring, правен съветник на изпълнителните власти на ЕИО, в качеството на представител, подпомаган от професор Ernst Steindorff, Tübingen, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Henri Manzanarès, секретар на Правната служба на изпълнителните власти на ЕИО, 2 Place de Metz,

с предмет иск за отмяна на:

а) член 3 от Решение на Комисията на Европейската икономическа общност относно определянето на компенсаторна такса за вноса на пълномаслено мляко на прах във Федерална република Германия съгласно член 46 от Договора за ЕИО от 15 март 1961 г. (*Официален вестник на Европейските общности*, № 26 от 13 април 1961 г., стр. 505);

б) Решението на Комисията за удължаване срока на Решението от 15 март 1961 г. относно определянето на компенсаторна такса за вноса на пълномаслено мляко на прах във Федерална република Германия съгласно член 46 от Договора за ЕИО от 13 декември 1961 г. (*Официален вестник на Европейските общности*, № 7 от 27 януари 1962 г, стр. 137);

или за установяване на неприложимостта на посочените по-горе решения спрямо ищците:

СЪДЪТ,

в състав: г-н A. M. Donner, председател, г-н L. Delvaux и г-н R. Rossi (председатели на състав), г-н O. Riese, г-н Ch. L. Hammers (докладчик), г-н A. Trabucchi и г-н R. Lecourt, съдии

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н К. Roemer,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото:

Решение

Исковете са изготвени по установените форми; те не се оспорват на това основание и няма причини Съдът да повдигне въпроса служебно.

Ищците основават своите иски на член 184 от Договора за ЕИО, от който те извеждат правото, от гледна точка на компетентността, да сезират Съда, за да обявят за нищожни и неприложими член 3 от Решението на Комисията от 15 март 1951 г. и Решението на Комисията от 13 декември 1961 г.

Преди да се разгледа въпросът дали оспорваните актове са решения или регламенти по своя характер, е необходимо да се провери дали член 184 дава право на Съда да се произнесе по неприложимостта на един регламент, когато страната се позовава на него в производство, както в настоящия случай, пред националната юрисдикция.

Член 184 от Договора позволява на всяка от страните, независимо от изтичането на срока по член 173, алинея 3, да се позове пред Съда на ЕО, с цел предявяване на иск за отмяна, на неприложимостта на един регламент в случай на спор, който го поставя под съмнение, и да използва средствата, предвидени в член 173, алинея 1.

Ищците се позовават на факта, че член 184 не уточнява до коя юрисдикция трябва да бъде отнесен спорът относно регламента; те заключават, че неприложимостта на този регламент може, във всеки случай, да бъде изложена пред Съда. Това означава, че съществува едно ново средство за обжалване, успоредно с това по член 173.

Това обаче не е смисълът на член 184 от Договора. От текста на този член и от неговата формулировка произлиза, че той предвижда обявяване на неприложимостта на един регламент, инцидентно и с ограничени последици, само в производство, заведено пред Съда на ЕО на основание на друга разпоредба на договора.

И по-специално, от позоваването на срока, установен в член 173, става ясно, че член 184 е приложим единствено в рамките на производство пред Съда на ЕО, и че не позволява упоменатия срок да бъде избегнат.

Поради това, единствената цел на член 184 е да предпазва заинтересованите страни от прилагането на незаконосъобразния регламент, без обаче да се поставя под съмнение самият регламент, който е станал неоспорим след изтичането на сроковете по член 173.

Необходимо е да се подчертае, че правомощията на Съда и на националните юрисдикции са ясно определени от Договора.

В действителност, член 177 от Договора и член 20 от Протокола за статута на Съда на ЕИО предвиждат, че решението да спре производството по дело и да сезира Съда принадлежи на националната юрисдикция.

Ако страните по едно висящо дело пред национална юрисдикция имаха право да се обърнат непосредствено към Съда, за да отправят преюдициално запитване, те биха могли да задължат националния съд да спре производството по делото в очакване решението на Съда.

Въпреки това, нито Договорът, нито протоколът предвиждат подобно ограничаване на правомощията на националния съд.

Въпреки, че на този етап член 184 не предоставя достатъчно основания да позволи на Съда на ЕО да се произнесе, член 177 позволява на Съда да се произнесе, ако националната юрисдикция сезира Съда по повод образувано пред нея производство.

С оглед на предходните съображения, Съдът трябва да се обяви за некомпетентен по настоящите иски, както по отношение на доводите за отмяна, така и на тези за неприложимост на оспорваните актове.

Следователно не е необходимо да се произнася по въпроса за компетентността на Съда от гледна точка на точното естество на актовете на Комисията, оспорени от ищите.

По време на устната фаза на производството ищите допълнително са се позовали на член 173 като основание за техния иск.

В това отношение не се е оказало необходимо да се изследва допустимостта на тази промяна в правното основание на исовете, нито въпросът за това дали, в съответствие с член 173, алинея 2 от Договора, оспорваните актове представляват решения, след като искът на ищите не е предявен в срока по член 173, алинея 3.

Като дата за началото на този срок трябва да се счита най-късно датата на публикуването му в Bundesgesetzblatt на Федерална република Германия на 1 юли 1961 г. на Деветата наредба, която изменя германската митническа тарифа от 1961 г., или датата на публикуването му на 30 декември 1961 г. на Втората наредба, която изменя германската митническа тарифа от 1962 г.

Най-късно до този момент ищите е трябвало да бъдат уведомени за оспорваните мерки.

Следователно исовете, предявени съответно на 4 и на 9 октомври 1962 г., са недопустими от гледна точка на член 173 като просрочени.

От това следва, че исовете са недопустими в своята цялост.

По съдебните разноси

Съгласно член 96, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна, се осъжда да заплати съдебните разноси.

Тъй като искът на ищците е недопустим, те следва да понесат съдебните разноски.

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключенията на генералния адвокат;

като взе предвид членове 46, 164, 173, 177, 184 и 189 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

като отхвърля всякакви други по-общи или противоположни заключения, реши:

- 1) **Отхвърля исковете като недопустими.**
- 2) **Ищците се осъждат да заплатят съдебните разноски.**

Подписи

Произнесено в съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1962 година.

Подписи